

בעזה"ש"ת

קונטרס

א נאנצע אמונה

ווי עס ווערט ערקלערט אז ווער עס איז זוכה צו א "נאנצע אמונה": וועט זיך זייער פרייען מיט זיינע מאצות, ער וועט שטענדיג רעדן צום באשעפער, און ער וועט שטענדיג קערנען די הייליגע תורה.

פארנעקערנט דורך

פבד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש וי"ע

פרשת חקת תשע"ג

געבויט אויף די ווערטער פון הייליגן רבי'ן, אדונינו מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסידי בריסלב - טא יארק יצ"ו

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way,
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב ירושלים 2
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטון

24 Merriewald LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

ירושלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיווק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

גורמסע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

אַ גאַנצע אַמוֹנָה

.א

זאת 'חקת' התורה אשר צוה ד' לֵאמֹר (במדבר יט, א).
נאָגט די הייליגע רש"י: לְפִי שְׁהִשְׁטַן וְאוֹמוֹת הָעוֹלָם מוֹנִין
אֶת יִשְׂרָאֵל וְכוּ', ווייל די שְׁטַן און אַלע פֿעלקער
טשעפענען די אידן און פֿרעגן: וואס איז די מצוה, און
וואספֿאַר טעם איז דא דערויף!? דערפֿאַר האט דער
באשעפֿער געשריבן ביי דעם די לשון "חקה", צו ווייזן
אַז דאס איז אַ גזירה, און דו האסט נישט קיין רעכט
איבער צוטראכטן דערויף.

דאס הייסט, די גאַנצע ענגן פון 'פּרָה אַדומָה', איז אַ
 מצוה וואס מען קען נישט פארשטיין, אז אַ מענטש וואס
 איז געווארן טמא פון אַ מת, וואס דאס איז די גרעסטע
 טומאָה, און מען נעמט די 'אַפּר הפּרָה' און מען שפּריצט
 אויף אים, ווערט ער 'טהור', און ווייטער פּאַרקערט דער
 וואס האט געשפּריצט און ער איז געווען ביז יעצט טהור,
 ווערט 'טמא', דאס איז זייער שווער צו פארשטיין, ווייל
 אויב איז דער אפּר הפּרָה מטהר, דאַרף עס יעדן מטהר
 זיין?! נאר דאס איז דער 'חק' וואס מען קען נישט
 פארשטיין.

און דאס גייט ארויף היינט אויף אַ מענטש וואס
 איז 'מקרב רחוקים', וואס מען זעהט ביי דעם אַ
 מורא דיגע וואונדערליכע זאך: דער צדיק האט זיך
 געפארעט און אַראפּגעלאזט צו אַ מענטש, וואס איז
 געווען אינגאַנצן שמוציג פון זיינע גראָבע עבירות וואס
 ער האט געטוהן, און דער צדיק איז אַראפּגעגאַנגען ביז
 צו זיין פּלאץ, אים אפּגעבאָדן און אפּגערייניגט, און
 געגאַסן אויף אים אַלע גוטע שמעקעדיגע בשמים און

גערויכן, ביז ער האט אים אנגעטוהן מיט שיינע מלבושים
 [דאס הייסט, מען דארף אריינלייגן מורא'דיגע כוחות אין
 א בחור אדער א יונגעראמן ביז מען נעמט אים ארויס פון
 זיין שמוץ, און מען קלעבט אים צו, צו די תורה און צום
 אייבערשטן וכו'], אבער עס נעמט נישט קיין לאנגע צייט,
 און ער גיסט ארויף די גאנצע שמוץ אויף דעם ערליכען
 איד וואס האט זיך אפגעגעבן מיט אים און אים
 גערייניגט, און ער רעדט אויף אים פל דבר אסור, אז ער
 איז א 'קל' וכו', אלע זיינע שמוץ זעהט ער אין דעם צדיק
 רחמנא לצלן, דאס איז א 'חק' וואס מען קען נישט
 פארשטיין, ווי אזוי דאס קען זיין, און פארנוואס עס דארף
 אזוי זיין, ווייל דער ערליכער איד האט דאך דיר
 געברענגט אז דו זאלסט עפענען דעם חומש יעדן טאג, די
 משניות, די גמרא וכו', און אויף אים רעדסטו יעצט, דאס
 איז א מורא'דיגער וואונדער.

איין פלל דארף מען אבער שטענדיג וויסן: "ווער עס
 רעדט אויף אן ערליכן איד, איבערהויפט אויף דעם

עָרליכן אַיד וואס האט אים אַרויס גענומען פון בָּלאָטע,
דער אַיז אַ מוֹרָא'דיגער 'פּגום בְּבְרִית' אַן קיין שום סִפּק."

ב.

אויף גייט אַרויף דער גאַנצער ענין פון 'פְּרָה אַדוּמָה',
וואס עס רייניגט אַלע טמא'נע מענטשן, אויף דעם וואס
צדיקים האָבן אַ פֶּחַ, און מוֹרָא'דיגע אַמְתָּע עצות צו
רייניגן אַלע וואס זענען געבען טמא, און זיי זענען שוין
אַריינגעפאלן אין שְׂאוּל תּחֲתִית וּמִתּחֲתִיו רַחֲמָנָא לְצֻלָן,
צוליב די שווערע ביטערע נסיונות וואס מען גייט היינט
דורך, ווייל מען וואלט געקענט ראטעווען דעם גאַנצן
יוגענט, אז מען זאל זיך אַריין לייגן אין דעם אז די קינדער
זאלן חתונה האָבן וואס פֿריער, שפּעט־סִטענֶס ביי די
זיבעצן יאר, אזוי ווי עס ווערט גע'פּסָק'נט קלאַר אין
שְׁלַחַן עֲרוּף (אַבן הַעֲזָר סימן א, סעיף ג): עס איז אַ מִצְוָה
יעדער מענטש זאל חתונה האָבן ביי די אַכְצָן יאר. שטייט
גלייך אויף דעם אין בית שְׂמוּאֵל (שם): דאס מיינט ביי די
זיבעצן יאר, פון ווען מען גייט שוין אַריין אין די
אַכְצָענטע יאר. פֿירט דער הייליגער מַחְבֵּר ווייטער אויס

(שם): ווער עס האט שוין חתונה פון די דרייצן יאר איז ער
מקיים 'מצוה מן המובחר'. קומט אויס אז פון די זיבעצן
יאר טאר מען שוין זיכער נישט לאזן ווארטן און יערן די
בחורים און מיידלעך חס ושלום.

חז"ל ברענגן (קדושין כט ע"ב): רב חסדא האט געזאגט:
דאס וואס איך בין מער פון מיינע חברים איז ווייל איך
האב חתונה געהאט ביי די זעכצן יאר, און ווען איך
וואלט ווען חתונה געהאט ביי די פערצן יאר, וואלט איך
זיך אפען גערייצט מיטן שטן און נישט מורא געהאט פון
אים.

און אזוי האט מען זיך טאקע געפירט פאר צוויי
הונדערט יאר צוריק, און וועגן דעם האט מען נישט
געוואוסט וואס הייסט 'פגם הברית', און מען האט זיך
געקענט האלטן ביי אידישקייט, ממילא אז מען זאל יעצט
אויף נאר ארבעטן אויף די נקודה, וועט מען נישט קומען
אז בחורים און מיידלעך זאלן אנוועק גיין פון אידישן וועג
חלילה. ווייל דער עיקר איז דער יסוד, און אויב חלילה די

יסוד איז קאליע, איז די גאַנצער בנן קאליע, און די יסוד איז 'קדושת הברית'.

מען הערט לעצטענס מעשיות אין פארשידענע צוריק-געשטאנענע לענדער (אינדיע, פאקיסטאן), אז א בילדינג פון צוואנציג שטאקן אדער מער, וואו עס וואוינען דארט אפאר הונדערט משפחות, פאלט פלוצלינג איין, און אלע מענטשן ווערן גע'הרג'עט אויף איינמאל, ווייל מען האט געכאפט און געבויעט אן א גוטן פונדאמענט. אבער אויב דער יסוד איז גוט און שטארק, קען מען נאכדעם ארויפבויען א ריזיגן בנן, און ווי שטערקער דער יסוד איז אלץ א העכערן בילדונג קען מען ארויפבויען.

וועגן דעם איז ביים הייליגן רבי'ן געווען דער עיקר מען זאל פאררעכטן דעם 'ברית', וואס דאס איז דער 'יסוד' פון א מענטש, און דער הייליגער רבי האט געזאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן צב): אין דעם איז תלוי די גאַנצע 'גאולה', און דאס וועט משיח צדקינו קומען און פארעכטן.

וועגן דעם דארף מען זיך פארלייגן אויפן יסוד, און רחמנות האבן אויף אידישע קינדער, און חתונה מאכן בחורים אין מיידלעך וואס פריער, אבער דאס אריינצוברענגן אין די וועלט איז זייער שווער, דערפאר איז די 'אפר הפרה' וואס רייניגט דעם מענטש, א זאך וואס מען קען נישט פארשטיין, מען זאל אויף דעם זאגן אז עס איז נארישקייטן און טומאה רחמנא לצלן, ווייטער וואס עס איז באמת נארישקייטן און טומאה, זאל מען זאגן אז עס איז טהרה, דאס איז א מורא דיגער וואונדער און זייער שווער צו פארשטיין.

ג.

די מפרשים זאגן פארנוואס זאגט די תורה: זאת חקת התורה - דאס איז די געזעצן פון די גאנצע תורה, עס וואלט געדארפט שטיין: זאת חקת הפרה, ווייל דא רעדט ער דאך נאר פון די געזעצן פון פרה אדומה?! נאר ווייל באמת איז די גאנצע תורה א 'חק'; וועגן דעם האט דער הייליגער רבי זייער מקפיד געווען מען זאל נישט זאגן קיין טעמים אויף די מצוות, און דער הייליגער רבי האט

געקריגט אויף גרויסע מענטשן וואס זיי האבן געזאגט
 'טעמי המצות', ווייל עס איז בכלל נישט שייך צו זאגן
 טעמים אויף די מצות, יעדע מצוה טוט מען פראסט און
 פשוט ווייל דער אייבערשטער האט אזוי געהייסן טוהן
 (חיי מוהר"ן סימן תיא); אונדאי קען מען זאגן א 'רמז', אז די
 מצוה איז מרמז אויף דעם וכו', אבער נישט קיין טעם,
 ווייל אויב קוקט א מענטש אויף דער טעם פון די מצוה
 וועט ער נאכדעם אויפהערן טוהן די מצוה, און אונדאי
 וועט ער עס נישט טוהן מיט א חשק, למשל די מצוה פון
 ציצית וואס דאס האט א פח צו ראטעווען דעם מענטש
 פון ניאוף, אזוי ווי די גמרא ברענגט (מנחות מד ע"א):
 איינער האט געוואלט טוהן אן עבירה, און זיינע ציצית
 האבן אים געפאטשט אין פנים אריין, אזוי ארום איז ער
 געראטעוועט געווארן פון די עבירה. אזוי אויך זאגט דער
 הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ז): ציצית
 ראטעוועט דעם מענטש פון ניאוף. וועט זיך דער מענטש
 מאכן א חשבון: איך גיי דאך מיט ציצית, און איך ליג
 נעבעך אין אלע שמוץ פון ניאוף רחמנא לצלן? !

וועגן דעם דארף מען וויסן אז דער עיקר פון א מצוה איז צו טוהן די רצון פונעם אייבערשטן, דער אייבערשטער האט אונז געגעבן 'תרי"ג רצונות', צוויי הונדערט אכט און פערציג [רמ"ח] מצות וואס דער אייבערשטער וויל מען זאל טוהן, און דריי הונדערט פונעף און זעכציג [שס"ה] מצות וואס מען זאל נישט טוהן, און דאס טוט מען נאר ווייל דער באשעפער האט אזוי געהייסן, אן וויסן דעם טעם, וועגן דעם שטייט: זאת חקת התורה, ווייל די 'גאנצע' תורה איז א חק, "א איד איז מקיים די מצות נאר ווייל דער באשעפער האט אזוי געהייסן", וועגן דעם טוט ער דאס טאקע מיט די גרעסטע שמחה.

דער הייליגער רבי נתן זאגט (הלכות נפילת אפים הלכה ד, ד): די אלע מחקרים און כופרים וואס זיי געבן זייערע נארישע טעמים אויף די מצות, זענען קיינמאל נישט פרייליך, פארנוואס זאל ער זא זיין פרייליך אויב ער טוט נישט די מצוה ווייל ער גלייבט אינעם אייבערשטן, און ער פריידט זיך אז ער איז זוכה צו קענען מקיים זיין דעם

אייבערשטענס רצון, וואס איז נישט פארהאן א גרעסערע שמחה פון דעם, צו קענען זוכה זיין דא אויף דעם נידריגן וועלט צו טוהן א מצוה פונעם אייבערשטן, און נכלל ווען דורכדעם אינעם אייבערשטן, און באקומען דערפאר אן אייביגע לעבן וכו', וואס רוב מצוות איז זייער גרינג און אנגענעם צו טוהן, אבער די אלע חוקרים און חכמים וואס געבן אן זייערע נארישע טעמים אויף די מצוות וכו', קענען טאקע נישט זיין פרייליך, און קענען נישט פארשטיין וואס איז די מורא'דיגע שמחה וואס א איד האט ווען ער איז מקיים א מצוה, דאס באדערט זיי די מערסטע: די שמחה און די פריידט מיט וואס א איד טוט א מצוה וכו'; ווייל ווען א מלך געט ארויס א באפעל און א גזירה: מען זאל טוהן דאס און דאס, אז נישט וועט מען באקומען א עונש. האט מען נאכנישט געזעהן אז א מענטש זאל טאנצן און זיך פרייען אז ער טוט דעם קעניגס באפעל, נאר ער טוט דאס ווייל ער האט מורא אז נישט וועט מען אים איינזעצן, וועגן דעם ווען קיינער זעהט נישט פארלעצט ער דעם געזעץ.

דער הייליגער באַרדיטשױכער רב זכותו יגן עלינו האט אמאל מלמד זכות געווען פארן אייבערשטן אויף אידישע קינדער, האט ער געזאגט: הייליגער באַשעפער! געב אַ קוק, די 'מלוכה' [גאווערמענט] האט אַרויס געגעבן אַ שטרענגן באַפעל: מען טאר נישט האנדלען מיט טאביק [אַזוי ווי היינט דראַגס], און זיי האבן אַוועק געשטעלט פאַליציי זיי זאלן היטן דערויף און דאס שטרענג פאַרסירן מיט די האַרבסטע שטראַף, דאָף אז מען גייט אַרויס אינדרויסן וועט מען זיך איבערצייגן ווי אַזוי די פאַליציי אליין האַנדלן מיט דעם ביי אַלע ווינקלן, [זיי נעמען דאס צו פון די מענטשן וואס מען האט געכאַפט דערמיט און מען זעצט זיי אַיין, דערנאָך צוטיילן זיך די פאַליציי צווישן זיך אליין און פאַרקויפן דאס].

אַבער אז דו באַשעפער האַסט אונז באַפוילן אין די תורה וואס דו האַסט אונז שוין געגעבן פאַר דריי און אַ האַלב טויזענט יאר, און דו האַסט געזאָגט (שמות יג, ו-ז): שבעת ימים תאכל מצת וגו', עס זאל זיך נישט געפונען אין אַ אידישע שטוב קיין חמץ. גייט אין אַ יעדע אידישע

שטוב זוכן אויב דו וועסט טרעפן דארט אפילו א ברעקל
 חמץ! זעהט מען פון דעם אז אין די מצות וואס דער
 באשעפער האט אונז געגעבן איז דא א העכערן ענין וואס
 מען קען נישט מסביר זיין און פארשטיין.

און מיט יעדע מצות עשה וואס א איד טוט, אזוי אויף
 מיט יעדע לאו וואס ער טוט נישט, צינד זיך אן אין אים
 א מוראדיגע לעכטיגקייט און גלוסטעניש צום
 באשעפער, און ער שפירט דעם 'אור אין סוף'. נאר
 פארוואס שפירט נישט א מענטש די לעכטיגקייט? ווייל
 ער טוט נישט דעם רצון פונעם אייבערשטן, אדער ער איז
 עובר אויפן רצון פונעם אייבערשטן, און אפילו ער איז יא
 מקיים די מצות, טוט ער דאס נישט מיט א שמחה, ווייל
 אז א איד זאל באמת טוהן א מצוה מיט שמחה, וואלט ער
 ארויפגעצויגן אויף זיך א מוראדיגע לעכטיגקייט, און
 זוכה געווען צו אלע מדריגות, אזוי ווי דער אר"י הקדוש
 האט געזאגט (עין ספר חרדים, בהקדמה): איך בין געקומען
 צו מין מדריגה נאר דורך 'שמחת המצות', און ווען איך
 האב געטוהן א מצוה בין איך געווען אזוי פרייליך, אז די

ש'מחה פון אַ מענטש וואס זאל געוואונען אלע געלטער אין דער וועלט, קומט נישט צו, צו די ש'מחה וואס איך האב געהאט ווען איך האב מקיים געווען א מצוה.

דערפאר אז מיר זענען זוכה און מיר האבן אזויפיל מצות יעדן טאג, ווייל יעדער איד איז אנגעפולט מיט מצות ברוך השם, אזוי ווי חז"ל זאגן (ירושלמי סוף מסכת ברכות): עס איז נישטא קיין איין איד וואס האט נישט הונדערט מצות יעדן טאג, ווייל ער האט די אלע ברכות וואס ער זאגט יעדן טאג. נאר מיר דארפן זיך אנהייבן צו פרייען מיט יעדע ברכה וואס מען מאכט, און זיך פרייען מיט יעדע מצוה וואס מען פארמאגט.

חז"ל זאגן (מנחות מג ע"ב): ווער עס טוט אן תפילין אויף זיין קאפ און אויף זיין האנט, און גייט מיט ציצית, האט ער א חזקה אז ער וועט נישט זינדיגן. אויב אזוי ווי קען טאקע זיין אז איינער האט אנגעטוהן תפילין היינט, און ער גייט מיט ציצית, דאך פאלט ער ליידער דורך און ער זינדיגט ? !

נאר דאס קומט ווייל אַ מענטש פֿריידט זיך נישט מיט די מצות, ווען ער זאל זיך פֿרייען וואלט ער טאקע נישט געזינדיגט, "ווייל 'שמחה' האלט צוריק פון אלע עבירות", א מענטש זינדיגט נאר ווען ער פאלט אריין אין מרה שחורה, עצבות, יאוש. ער טראכט: איך בין שוין גארנישט ווערט, און פון מיר וועט שוין סיי ווי גארנישט זיין. דעמאלטס פאלט ער דורך, אבער אז אַ מענטש זאל שטענדיג זיין פֿרייליך, טאנצן און שפּרינגן: "ברוך השם איך בין אַ איד, ברוך השם איך האב נאך אַ צלם אלקים" – איך גיי מיט די בארד און פֿיאות, און איך טשעפע עס נישט, וואס מיט דעם אליין דארף מען זיך זייער פֿרייען ווייל אין דעם ווענדט זיך דער עיקר אידישקייט (עייז לקוטי הלכות, גילוח הלכה ג), וואלט ער נישט געקומען צו זינדיגן.

קומט אויס אז דער עיקר איז די שמחה פון א מצוה, די שמחה אז איך טוה די רצון פונעם אייבערשטן, וואס דאס איז א 'חק' אן א טעם, און מען קען דיר נישט זאגן דעם טעם, ווייל אויב מען גייט מיטן שכל דער אייבערשטער זאל אפהיטן, דעמאלס ווען עס ברענט אים די הארץ צום

באשעפער און ער האט א געפיל אינעם אייבערשטן און אין די מצות, וועט ער טאקע דאס טוהן, אבער נאכדעם ווען ער פאלט אראפ דערפון, און ער האט שוין נישט קיין שכל, און עס קומט שוין אריין קשיות און ספיקות אויפן באשעפער, וועט ער אלעס אפלאזן רחמנא לצלן.

וועגן דעם דארף זיך א איד שטארקן מיט אמונה, און ווען ווייסט א מענטש אז ער האט שוין די ריכטיגע אמונה, [נוייל יעדער איד האט דאך באמת אמונה, נאר ווען ווייסט מען] אז די אמונה איז שוין ביי אים גאנץ? ! אז ער רעדט צום אייבערשטן.

דערפאר איז דאס געווען די ערשטע זאך און די הויפט שליסל ביים הייליגן רבין: 'תפלה והתבודדות', א מענטש זאל זיך צוגעוואוינען צו רעדן צום באשעפער. דער הייליגער רבי האט געזאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן צו): איך האב געוואלט איר זאלט זיך צוגעוואוינען צו האבן אגאנצן טאג התבודדות, אבער אזוי ווי איך זעה אז איר קענט דאס נישט באווייזן, בעט איך אייך אז כאטש א שעה זאלט איר זיך מתבודד זיין. און דער הייליגער רבי

דערמאנט די גמרא (ברכות כא ע"א): וְלוֹאֵי שְׂוֵית־פֶּלֶל אָדָם כָּל הַיּוֹם כֵּלּוּ - הֲלוֹאֵי וּוְאֵלֵּט אַ מְעַנְטֵשׁ גְּעֻבְעֻטֵן דָּעם אַיִבְעֶרֶשְׁטֵן אַ גאַנצן טאג.

פֿרִי דָאס צו פֿאַרשטיין ווי אַזוי איז בְּכֻלָּל מְעַגְלִיךְ דָאס צו באַווייזן?! מָעַן דַאָרף דָאָךְ דַאָווענען שְׁחֵרִית מִנְחָה מְעָרִיב, אַ מְעַנְטֵשׁ דַאָרף דָאָךְ עָסֵן און טְרִינקען, מָעַן דַאָרף מְחַנֵּךְ זײַן די קינדער, מָעַן הָאָט דָאָךְ אַ ווײַב וואס מָעַן דַאָרף אַרױס־הֶעֱלֵפֵן וְכוּ', ווער זאָגט נָאָךְ אַ מְעַנְטֵשׁ וואס דַאָרף אַרְבֵּעֻטֵן צו בְּרַעַנְגֵן פֿרַנְסָה, נֶאֱכָדְעֵם דַאָרף דָאָךְ אַ אַיד לְעֶרְנֵעַן אױף: מְקַרָא מִשְׁנָה גְמָרָא וְכוּ', אױב אַזױ ווי קָען עַר הָאָבֵן אַ גאַנצן טאג הִתְבּוֹדְדוֹת?!

נאָר דער הייליגער רַבִּי הָאָט גְּעוּוֹאֵלֵט אִין אונז אַרײַנבְּרַעַנְגֵן אַזױ אָפֵען גְּעֻטְלִיכְקײַט, מָעַן זַאל אַזױ שְׁטאַרק שְׁפִירֵן דָעם בַּאֲשַׁעפֶּער, אַז ווי נאָר מָעַן מאַכט אױף די אױגן צופֿרי, און מָעַן זאָגט: מוֹדָה אֲנִי וְכוּ', זַאל מָעַן גְּלײַךְ אָנְהױבֵן צו רַעַדֵן צום אַיִבְעֶרֶשְׁטֵן: רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם! אײַךְ דאַנק דײַךְ און אײַךְ לױב דײַךְ אַז דו האַסט מיר צוריק גְּעֻעַבֵן די נִשְׁמָה, אײַךְ בַּעַט דיר בַּאֲשַׁעפֶּער! הײט

מיר אָפּ די היינטיגע טאג פון אַלע 'מחלות וּחלאים רעים',
 עס זאל זיך חס ושלום נישט אַנטשעפּענען אין מיר קיין
 שום קרענק בגשמיות, אויך ברוחניות זאל איך נישט
 נכשל ווערן מיט קיין שום עבירות. נאכדעם גייט מען
 ארויס און מען וואשט זיך אָפּ, און מען רעדט ווייטער
 צום באשעפּער, נאכדעם זאגט מען 'ברכות התורה', און
 מען לערנט א פּרק משניות, און מען רעדט ווידער צום
 אייבערשטן, אזוי רעדט מען שטענדיג צום באשעפּער:
 פאר דעם, אינמיטן, און נאכדעם, און אזוי טוט מען א
 גאַנצן טאג, ווען מען גייט אין מקוה רעדט מען אויפן
 וועג צום באשעפּער, ווען מען טובל'ט זיך אין מקוה איז
 מען זיך מתודה, וואס דאס איז דער עיקר 'טבילת
 המקוה'.

ווען איך בין געווען א יונגער בחור איז מיר געלונגען
 עטליכע מאל צוצוזעהן ווי אזוי דער הייליגער סקאליער
 רבי זכר צדיק וקדוש לברכה, טובל'ט זיך אין מקוה, ער
 האט אַנגעהאט די קאפל ביז ער איז אריין אין וואסער,
 און ווען ער האט נאך געהאט די קאפל אויף זיך האט ער

אַנגעהויבן צו זאָגן: אַשְׁמֵנוּ, בְּגִדְנוּ, גְּזֻלְנוּ, וְכוּ' אַזוי האָט
 ער געזאָגט די גאַנצע ווידוי, און זיך געגעבן אַ טוֹבֵל, און
 צוריק אַנגעטוהן דעם קאַפּל און געזאָגט ווייטער דעם
 'יהי רצון' (וואס מען זאָגט ביי די נוסח פון קריאת שְׁמַע
 שְׁעַל הַמַּטָּה פּוֹנֵעַם אַרְיִז"ל): אויב האָב איך עוֹבֵר געווען
 אַן עֲבִירָה וואס קומט מיר סְקִילָה, און ער נעמט זיך
 שְׁרִיעֵן: סְקִילָה! סְקִילָה! סְקִילָה! זאל גערעכנט ווערן
 ווי איך וואלט פאַרשטיינערט געוואָרן וכו'. און געט זיך
 אַ טוֹבֵל, אַזוי האָט ער געזאָגט אַלע פיר יהי רצון'ס קעגן
 סְקִילָה שְׁרִיפָּה הָרַג חֲנֹק; ווייל מְקַנָּה איז אַ מוֹרָא'דיגע
 זאַך, און ווען אַ מענטש טוֹבֵל'ט זיך זיין גוף דא אונטן
 אין מְקַנָּה, טוֹבֵל'ט זיך דעמאלטס אויף זיין נשְׁמָה אויבן,
 וועגן דעם אין מְקַנָּה וואו קיינער איז נישט דאָרט קען
 מען בעטן: רבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם! האָב אויף מיר רחֲמָנוּת וְכוּ'.

נאַכדעם ווען מען גייט אין שוהַל רעדט מען ווייטער
 צום אייבערשטן, אַזוי אויף ווען מען גייט אַרויס, אַזוי
 ארום קומט אויס אַז אַ גאַנצן טאַג רעדט מען צום
 אייבערשטן, נאַר אינמיטן דאווענט מען שחרית, אינמיטן

דאווענט מען מנחה, אינמיטן דאווענט מען מעריב, אינמיטן לערנט מען חומש, משניות, גמרא. אבער אזוי האלט מען אין איין רעדן צום באשעפער. אז מען דארף עסן רעדט מען ווייטער צום באשעפער, אזוי ווי עס שטייט אין זהר הקדוש (מקץ קצ"ט ע"ב): אפילו מען האט שוין גרייט די עסן, דארף מען וויסן אז מען קען נאך נישט עסן, מען דארף קודם בעטן דעם באשעפער צו עסן, הערשט דערנאך קען מען עסן. נאכן עסן דאנקט מען דעם באשעפער.

קומט אויס אז פון די מינוט וואס מען האט אויפגעפענט די אויגן און געזאגט מודה אני, ביז מען האט צוגעמאכט די אויגן ביינאכט און געזאגט: בידך אפקיד רוחי - רבנו של עולם! איך קער צוריק מיין נשמה צו דיר - האט מען פסדר גערעדט צום אייבערשטן.

דאס האט דער הייליגער רבי געוואלט אין אונז אריינברענגן, און דאס הייסט 'שלימות אמונה' - אַ גאַנצע אַמונה, "איך קען מיך נישט אפטיילן פון באשעפער, איך מוז זיך מיט אים דורך רעדן יעדע זאך".

דער הייליגער רבי זאָגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן נה):
 וואס טוט מען היינט אז עס איז נישט דא קיין אָפּר
 הפּרה? ! האָבן מיר 'תּפּלה' וואס דאס איז 'אָפּר הפּרה',
 אזוי ווי דער פּסוק זאָגט (הושע יד, ג): וּנְשַׁלְמָה פְּרִים
 שְׁפִתֵינוּ; אַז אַ מְעַנְטֵשׁ גְּעוּוּאוינט זיך צו, צו רעדן צום
 באַשעפּער אָן חַכְמוֹת, איז דאס מַטְהֵר אזוי ווי די אָפּר
 הפּרה.

אַבער דאס איז זייער שווער אַריינצופּרענגן אין אַ
 מְעַנְטֵשׁ, ווייל ער זעהט נישט גאַרנישט, אזוי ווי דער
 הייליגער רבי נתן זאָגט (לקוטי הלכות, ראש חודש, הלכה ה, אות
 כט): תּפּלה איז אַ זאך וואס איז זייער פּאַרהוילן און
 פּאַרדעקט פון אַ מְעַנְטֵשׁ, דאס הייסט, ווען אַ מְעַנְטֵשׁ איז
 מתּפּלל און בּעהט עפּעס פונעם אייבערשטן, גייט די
 תּפּלה ארויף, און דער מְעַנְטֵשׁ זעהט נישט גאַרנישט, ער
 בּעהט נאך אַ תּפּלה ער זעהט נאך אַלץ גאַרנישט, ער
 זעהט נישט וואס ער האט אויפּגעטוהן מיט די תּפּלה,
 דערפּאַר לאַזן זיך מְעַנְטֵשׁן אַפּ פון תּפּלה, און מען כאַפּט
 זיך נישט צו דערצו, אָבער תּוֹרָה ווידערואם, אַז אַ מְעַנְטֵשׁ

האט געלערנט א פאר פּסוקים חומש, אביסל משניות, מאמרי חז"ל וכו', זעהט ער דאך וואס ער האט געלערנט און אז ער איז אנגעקומען עפעס, ממילא האט מען מער חשק דערצו.

אבער דער אמת איז אז יעדע תפלה וואס א איד בעהט דעם באשעפער מאכט אויס, און וואס מער ער בעהט, אלץ נענטער ווערט ער צום באשעפער, און אלץ מער קלעבט ער זיך צו צום באשעפער, ביז אז א מענטש רעדט זייער אסאך צום באשעפער, טוט ער אפ פון זיך אלע לבושים, אז ער האט זיך נאכדעם אזוי ליב מיטן באשעפער, אז ער זעהט שוין נישט גארנישט נאר דעם באשעפער (עיין לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן לג), וואס דאס איז די העכסטע מדריגה.

דאס בעהט דער הייליגער רבי רבי אלימלך זכותו יגן עלינו, אין די תפלה: ותקבע אמונתך בלבנו תמיד בלי הפסק וכו', - באשעפער! זען אריין דיין אמונה אין אונזער הארץ שטענדיג אן אויפהער, און דיין אמונה זאל זיין אזוי צוגעקניפט אין אונזער הארץ, אזוי ווי א גרויסן

נאגל וואס איז אריינגעהאקט גוט אין דער ערד אז מען קען דאס נישט רירן, און עס זאל נישט זיין קיין שום צווישן-שייד צווישן אונז מיט דיר הייליגער באשעפער; ווייל א מענטש דארף שטענדיג רעדן פון באשעפער און צום באשעפער, און דאס איז די גאנצע תכלית פארנוואס מיר זענען דא אויף דער וועלט: אנערקענען דעם באשעפער.

און ווען א איד איז מקיים א מצוה אויף אַזא אופן, צו טוהן די רצון פונעם אייבערשטען, און עס אינטערסירט אים נישט וואס איז געווען פריער און וואס וועט זיין שפעטער, נאר ער פריידט זיך אז יעצט טוט ער א מצוה, קען אים שוין קיינער נישט אראפ ווארפן און צוברעכן, ווייל ער איז אויסטערליש פרייליך מיט זיין ציצית, באַרד און פיאות, אַז ער איז גע'מל'ט (עײן מנחות מג ע"ב), און אַזוי איז יעדער איינציגער איד פול מיט מצוות (סנהדרין לו ע"א), חז"ל זאגן (חולין ה ע"א): ווער עס לייקענט אין עבודה זרה איז אַזוי ווי ער וואלט מקיים געווען די גאנצע תורה. מיט דעם אליין קען זיך א איד מורא'דיג מחיה זיין, קומט דער

סמ"ך מ"ם און צופרעכט דעם מענטש און זאגט אים: אָבער דו ביזט גארנישט ווערט. און אזוי צופרעכט ער אים ביז ער רעדט אים איין אז "היינט איז שוין נישט דא קיין נסים, היינט איז א מורא'דיגער הסתם פנים", אין דער צייט וואס דער זעלבער באשעפער פון אמאל איז היינט אויף דא.

עס שטייט פון הייליגן טריסקער מגיד זכותו יגן עלינו (מחבר ספר מגן אברהם על התורה), א טייטש אויפן פסוק (מלאכי ג, ו): **כִּי אָנִי ה' לֹא שָׁנִיתִי, וְאַתֶּם בֵּית יִעֲקֹב לֹא כִלִּיתֶם.** דער באשעפער זאגט: **'אני ה' לא שנית' - איך בין דער זעלבער באשעפער ווי אמאל, עס האט זיך גארנישט געטוישט, און עס איז היינט אויף דא אזאלעכע צדיקים וואס קענען באווייזן ניסים פונקט ווי אמאל, און דאס וואס איר שרייט: היינט איז שוין גארנישט דא, און מען זעהט שוין נישט גארנישט?! דאס קומט ווייל וְאַתֶּם בֵּית יִשְׂרָאֵל לֹא כִלִּיתֶם, איר האט נישט די 'כלי' מקבל צו זיין די נסים.**

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן לד'; ועיין לקוטי הלכות, מילה, הלכה ה, אות ד-ה): דער עיקר פלי צו באקומען אלע השפעות וואס קומט שטענדיג אראפ פון אויבן, איז דוקא דורך די 'מויל' [כאטשיג דער אייבערשטער ווייסט אלעס סיי ווי], און וואס מער מען נוצט די מויל צו בעטן דעם אייבערשטן, אלץ א גרעסערע און בעסערע פלי האט מען אז עס זאל אריינקומען די ברכה און די שפע פארן מענטש.

וועגן דעם איז נישט דא קיין בעסערע זאך אויף דער וועלט ווי רעדן צום אייבערשטן [בפרט אז מען בעהט דעם אייבערשטן מיט א 'ניגון' (עיין לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן מב)], וואס דעמאלטס איז דער גאנצער לעבן אן אנדער סארט לעבן, מען לעבט מיטן באשעפער, מען גייט מיטן באשעפער, אזוי ווי דער פסוק זאגט (ויקרא כו, יב): והתהלכתיו בתוכם. זאגט די הייליגע רש"י: אטיל עמכם בגן עדן פאחד מכם, וגו' - דער באשעפער וועט מיט אונז שפאצירן, און מיר וועלן זיין אזוי ווי איינס מיט אים. דאס הייסט, אז א מענטש געוואוינט זיך צו צו רעדן

צום באַשעפּער וואוּ און ווען ער גייט, דעמאָלס
 שפּאַצירט ער שטענדיג מיטן באַשעפּער, וואס דאס איז
 דער גרעסטער הנאה, אָפּער צו דעם דאָרף מען האָבן אַ
 שטאַרקע אַמונָה, און אויב איינער לאַכט אָפּ און מאַכט
 ליצנות דערפון, איז דאס ווייל די אַמונָה איז ביי אים
 שוואַך, און עס איז אין אים אַריינגעפאלן פּפירות און
 אפיקורסות רחמנא לצלן (עײן לקוטי מוהר״ן חלק א' סימן סב;
 קנה).

ד.

די זעלבע זאך איז מיט לערנען די הייליגע תורה, אז
 מען האט די ריכטיגע אַמונָה, און מען ווייסט אז דער
 אייבערשטער מיט די תורה איז איין זאך, און אזוי ווי דער
 באַשעפּער איז אַן אייביגקייט, אזוי איז די תורה אויך אַן
 אייביגקייט, און דורך יעדעס ווארט תורה וואס מען
 לערנט, קלעבט מען זיך צו צום אייבערשטן אליין,
 דעמאָלס וועט מען שטענדיג לערנען, אפילו מען
 פאָרגעסט גלייך וואס מען האט געלערנט, און אפילו מען
 פאַרשטייט נישט וואס מען האט געלערנט, ווייל די

סקונדע וואס מען לערנט די הייליגע ווערטער פון די
 תורה, בינדט מען זיך צו צום אייבערשטן, און דאס
 לערנען גייט גלייך ארויף, און דאס בלייבט שוין אויף
 אייביג, ממילא איז דאך א שאד אויך יעדע מינוט וואס
 מען קען אריינכאפן צו זאגן נאך א פסוק חומש, נאך א
 פּרק משניות, נאך א בלאט גמרא, נאך א דף זהר און
 תקונים, נאך א סימן אין שלחן ערוך, נאך א קאפיטל
 תהלים, און אזוי קומט מען אן דורכצוגיין די גאנצע
 תורה, און יעדן טאג כאפט מען אריין חומש רש"י,
 משניות, גמרא, מדרש וכו', כאטשיג מען פארגעסט, אזוי
 ווי דער אר"י הקדוש זאגט (שער המצות פרשת ואתחנן): עס
 איז דא נשמות וואס זיי פארגעסן וואס זיי לערנען. אדער
 מען פארשטייט נישט ווייל מען האט שוין געבען
 געזינדיגט, וואס דעמאלס קען שוין נישט דער מח
 פארשטיין געהעריג וואס מען לערנט, דאך לערנט מען
 שטענדיג, ווייל מען גלייבט אין די הייליגקייט פון די
 תורה, און אז אין די צייט וואס מען לערנט א ווארט תורה
 ווערט מען אינגאנצן נכלל אינעם אייבערשטן.

אבער ליידער איז היינט דא אזוי פיל בחורים און יונגעלייט וואס לערנען נישט, נאר ווייל מען האט אין זיי אריין געלייגט: מען מוז קענען לערנען און גוט גוט פארשטיין, מען דארף זיין א 'למדן', און אז מען קען נישט, אדער מען פארגעסט וואס מען לערנט איז שוין גארנישט ווערד. ממילא לערנט מען נישט, און עס קען אזוי אוועק גיין א טאג, וואך, חודש, יאר, און מען האט ליידער נישט אויפגעמאכט אפילו קיין 'חומש' מעביר סדרה' צו זיין, ווער רעדט נאך פון 'משניות', מסיים צו זיין 'ששה סדרי משנה', ביז עס קען דורך גיין די גאנצע זיבעציג - ניינציג יאר און קיין איינמאל נישט מסיים געווען חמשה חומשה תורה, און ששה סדרי משנה, און קיינער כאפט נישט אז אין איין שיינעם טאג וועלן מיר אלע דארפן גיין פון דא.

[מען האט אמאל געהערט ביי איינער פון אונזערע לייט, ווען ער איז אנגעקומען ביים דאווענען צו דעם פסוק (תהלים קמו, ד): ביום ההוא אבדו עשתנתיו, האט ער געמאכט אן אפשטעל, און גענומען איבערזאגן די

ווערטער "ביום ההוא, ביום ההוא" אן אַ שיעור מאל, דערנאך האט ער ענדליך ממשיך געווען ווייטער, האט אים איינער געפּרעגט וואס האט איר זיך אזוי פארליבט אין דעם פּסוק? ! האט ער אים מסביר געווען: מען מאכט מיר אזוי משוגע וועגן געלט, אלע פּלענער פון מאכן געלט, און נאכאמאל געלט, האב איך מיר אריינגעקלערט אין דעם פּסוק: "תצא רוחו" - ווי נאר עס גייט ארויס פון מיר די אטעם, "ישב לאדמתו" - וועט מען מיר אריין לייגן אין דער ערד, און "ביום ההוא אבדו עשתנתיו" - יענעם טאג וועט ווערן אויס פון אלע פּלענער; מען לייגט ארויף אַ מציבה און געענדיגט].

וועגן דעם אז אַ מענטש האט שכל און אַ ריינע אַמונה, קען ער יעדן טאג אַנפילן אין יעדע פרייע מינוט מיט אַזויפיל תורה, און אַזויפיל ווערטער רעדן צום אייבערשטן און אויספארציילן וואס עס גייט אריבער אויף אים, און אַזויפיל קאפיטלעך תהלים, ממילא ווען עס וועט קומען די צייט ער וועט אַנוועקגיין פון דער וועלט, וועט ער זיין אַנגעלאדענט מיט שמות פון אַזויפיל

תּוֹרָה און תּפִּלָּה וואס ער האט זיך אָנגעגרייט אַלע יאָרן, אויב אָבער האט ער נישט געהאט שְׂכָל, און אָנגעברענגט די טעג מיט נאַרישקייטן, און מיט ליינען צייטונגען, צוליב די אַלע חֲכָמוֹת און ליצנות און תּירוּצִים, דעמאָלס ווען עס וועט קומען די טאָג ער וועט אַוועקגיין פון דער וועלט, וועט מען אים טראַגן אָנגעפּילט מיט צייטונגען... פון אַלע יאָרן וכו'.

דער אייבערשטער זאל העלפֿן מיר זאלן אַלע זוכה זיין שטענדיג פֿרייליך צו זיין, און מיר זאלן מקיים זיין דעם רצון פון באַשעפֿער, און פֿאלגן דעם הייליגן רבי'ן וואס ער האט געזאָגט (שיחות הַר"ן רפ"ז): אַ מענטש האט נישט מער וואס צו טוהן אויף דער וועלט, נאר דאווענען און לערנען און דאווענען. און מען זאל שוין זוכה זיין צו הערן דעם קול שופֿר פון משיח צדקינו.

~תּם וּנְשָׁלֵם שְׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם~

בשורה טובה ומשמחת!

שוין יעצט
דא צו באקומען
אפגעשיקט יעדע וואך

צו אייער טיר

אויף די פאסט

די שטארק אויפגעכאפטע
וועכנטליכע קונטרסים

עצתו אמונה

- הערליכע בריוו, שאלות
- ותשובות אין אלע אקטועלע
- נשאים אין טאג טעגליכן לעבן.

געשריבן דורכן ראש ישיבה
הרה"ר

יואל רוטה

שליטי"א

gofus@kerenhadfusa.org

רופט אדער טעקסט

718-387-2691

ט"ו
החודש
הקודש

אדער שיקט א אימיל צו subscribe@kerenhadfusa.org